

Na základě teorií o globálních změnách klimatu, koncepci trvale udržitelného rozvoje a závazků, které Česká republika přijala, definuje tato práce objem emisí oxidu uhličitého jako problém.

V první části shrnuje dosavadní přístup mezinárodního společenství k problematice změn klimatu způsobených lidskou činností, vznik a vývoj teorie udržitelného rozvoje a mezinárodní jednání vedoucí k omezování emisí oxidu uhličitého. Analyzuje postoje nejdůležitějšího hráče na globálním poli snižování emisí skleníkových plynů- Evropské Unie. Jakožto člen, je ČR přímo ovlivněna legislativou a závazky přijímanými na celoevropské úrovni.

V další části práce identifikuje stav v České republice: objem a hlavní zdroje emisí a zasazuje je do evropského a světového kontextu. Vyvozuje důsledky, které z nich pro ČR plynou. Analyzuje základní nástroje, které ČR při snižování emisí oxidu uhličitého má a které používá.

Práce obsahuje i případovou studii společnosti Telefónica O2. Zkoumá, jak k ochraně životního prostředí a snižování emisí CO2 přistupuje. Jedná se o velkou, nadnárodní společnost, která si je vědoma své společenské osobnosti a emisí, které produkuje. Posuzován je její aktivní přístup, zkušenosti a využívání nástrojů, jako je environmentální management.

Na základě zjištění z předcházejících částí práce navrhuje důsledné zavádění nástrojů do praxe a zařazení dalších nástrojů, které by ČR mohla v boji proti emisím oxidu uhličitého použít.

V závěru práce konstatuje nutnost dokončení ekologické daňové reformy, a jednotného informačního systému. Pokud chce Česká republika nastoupit cestu vedoucí k opravdu udržitelnému rozvoji, je třeba zásadní změny v chování a myšlení lidí. Pouze informovaní, vzdělaní lidé mohou změnit stávající vzorce výroby a spotřeby, které povedou k nízkouhlíkaté ekonomice a k udržitelnému rozvoji.